

DESPRE MATERIE

Hei, e cineva-năuntru? întreabă fluturile
așezându-se pe gura fierbinte a puștii
Hei, e cineva-năuntru? repetă ecoul
alunecînd de cîteva ori în jos și în sus
prin țeava înroșită
Hei, e cineva-năuntru? repetă pădurea
cu rădăcinile adînc înfipite în fuga animalelor
E cineva ascuns
în inima sărată a oceanului?
repetară și ciclopul neliniștiți

E cineva în miezul adormit al materiei
și are nevoie de ajutor?

DESPRE VÎNZĂTORII DE ZIARE

Mă pregăteam să pătrund
în lucrurile din odaia iubitei
cînd neașteptate strigăte
s-au auzit dintr-odată din stradă
m-am apropiat de nesfîrșita fereastră
și am privit mirat
spre mulțimea îngrămădită
în jurul micului vânzător de ziare

rînd pe rînd îi smulgeau din mîini
miraculoasele pagini
și împietriți citeau, sprijinindu-se de ziduri
sau de mijlocul străzii
iar micul vânzător de ziare
străbătea în goană orașul
țipînd strident: astăzi, astăzi
poetul a pătruns de unul singur
în lucrurile din odaia iubitei

DESPRE SINUCIDERE

E o zi
cînd fluturele vine
și mi se așează
pe țigara aprinsă
eu îl privesc uluit
cum se face scrum
îmi dau seama că este vorba
de o sinucidere
cu substrat politic
dar nu înțeleg de ce a ales
tocmai țigara mea

ASTĂZI POȚI SĂ RĂMÎI

Astăzi poți să rămâi acasă, îmi zise tata
poți să te odihnești și tu
atîta doar, ia calul cel șchiop
du-l și tu în pădure, du-l și tu undeva
și trage-i și tu un glonte în cap

astăzi poți să nu vii la instrucție
îmi zise sergentul, poți să rămâi aici
poți să învîrți și tu ceva
atîta doar, ia calul cel șchiop
du-l și tu în pădure, du-l și tu undeva
și trage-i și tu un glonte în cap

acum voi fi a ta, îmi șopti iubita
auzi, voi fi a ta
dar ia și tu calul cel șchiop
du-l și tu în pădure, du-l și tu undeva
și trage-i și tu un glonte în cap

CONVERSAȚIE

Ce știi despre mine, ce știi?
știi tot, am răspuns, și mai ales
ai putea să mă lași să dorm
ce știi despre mine, ce știi?
știi tot, n-auzi,
și mai ales e atât de târziu
încât ne-ar putea auzi cineva
și ce dacă e târziu, și ce dacă e târziu
mai spune ceva, mai spune
mă scoți din sărite, am răspuns
altădată nu voi mai despica un măr
înainte de culcare

BALADA SCĂRII DE PIATRĂ

În spatele mulțimii m-am îmbulzit și eu
Se contempla conceptul esențial, peren
(De fapt împlinzitorul de reni trecea agale
Înveșmîntat în blănuri, încălecat pe ren)

Cîțiva se repeziră în turnurile sparte
Și scriseră în grabă cîte un lung eseu
Eu încercam să aflu privind la lumînare
Ce parte-n ea e foc, ce parte-n ea e seu

În universitatea ușor amanetată
Doar despre mine însumi se mai ținea un curs
Și toți izbeau în masă cu venele uscate
(Clepsidrele în vene sfîrșiseră de curs)

Iar noi, iluzioniștii, mărșăluind spre domnul
Îi repetam întruna: îndură-te și du-ne
Arată-ne tăcerea cum încolțește-n glonte
Orașele cum urlă sub carnivore dune

Dar logica se-oprise în mit la jumătate
Striga mulțimea însă, sorbind din mit: o!